

vid tröskeln av insteget

och ändå föds vi
jag frågar dig
är det så att vi föds

väljer vi att ej födas
är det då så att vi förblir i hennes händer

i grottan av det stora livet kupar hon händer
vingar om vår livsstängel

hon frågar mig vad är din vilja

slutna ögon drömmar

ser skönheten
skogar berg dalar
bäckar floder sjöar hav

fågel vingad
tassar rör vid

vindar eldar skummande hav lugn stillnad

min vilja är att stiga in

sakta sårar hon fingrar
ljus silar varsamt in
sakta vidgar hon vingar om mitt skälvande bröst

ur marken stiger jag in

och ändå föds vi
jag frågar dig
är det så att vi föds

vad sker om jag väljer att bliva stilla

håller hon mig då tätt nära intill sitt hjärta

är jag en hjärtblomma i hennes ömhets bröst

kan jag välja att stiga in och åter stiga in

jag frågar dig detta ty jag vet att det aldrig är att stiga ut

jag vet att vi inte föds

vi föder

och ändå föds vi

jag frågar dig

är det så att vi föds

de höga skogarna kallar

höga stammar med vida armar

granar

stammar med vida grönmantlar

susar

befriar andning

kurar mig samman

omslutes

så jag älskar dessa armar

lyfter blicken

möter tinderljusen

är stjärnbefriad

du frågar mig är din vilja att vara stjärnbefriad

vad menar du med detta ord

jag förtäljer dig

stjärnbefriad ger mig stjärndansens behagfulla

friljus

stenar blomma i mitt bröst

så ligger jag i mossbädd

trygg

i tillit

min tro har vänt in i tillit av är

mitt hjärta andas lov

fröjdefull

rörs själen

jag ser sporer flyga eller är det eldflugor

sporer är det

knappnålshuvuden

kristallögon

ser dem flyga till öster väster söder norr

ljus sannhet värme hopp

sporer falla

stiger in i markhägn i hennes händer

och ändå föds vi

jag frågar dig

är det så att vi föds

svampar stiger upp ur sömn

molnen har skänkt tårljus andats daggens droppar

i gryning i skymning

varat glöder

hösteld

vid tröskeln av ingång växa kärleksört

min röst ropar svagt sägs det

ändå förvånas jag av dess styrka

tolka mig icke

möt mig

vid tröskeln av ingång växa kärleksört

i natten stod jag vid stranden
såg ringar i havets händer
insåg att dessa ringar är en

såg hur ringarna
ringen nådde stranden

löftesringar

vad är löftesringar
är det lökringar
jag avskalar mig inför dig i tillit till vårt inre
nej, det är inte lökringar… även om det är bra att gråta ibland
molnen visar oss detta
lökringar/lökskalen
där skalas skalén av utifrån och in
jag ger dig ett löfte
en vacker sten kastas i havet
ringar skapas
vidgas
blir fler och fler
skulle du filma vattnet vid nedslaget ser du att stenen sjunker
droppar är runtom, men de utplånas ej
de stiger samtidigt uppåt
det är en sjunkande/fördjupande rörelse samt en stigande/förinnerligande rörelse
nåväl
ringarna fyller hela havet är ljusglittrande
når stranden
där ligger löken…
löftesringarna vidgas blir i glädje fler och fler
det leder till avskalandet av
ser du pupillen i ekercirkeln
ekrar
regnbågsljus
pupillen
vidgas
innerligheten fördjupas
i natten stod jag vid stranden

såg ringar i havets händer
insåg att dessa ringar är en

såg navet
centrum
insåg att
centrum är allt
vi håller stenen i handen för att se det vilket sägs är osynligt
vi kastar det osynliga i havet
havet sjunger
se navet
ringen når stranden

hon nynnär
du måste våga se att du är kärlek
du måste våga säga jag är kärlek
jag frågar dig
vad sker då fingrar aldrig rör vid min hud

jag står med sten i handen
ser stenen sjunka

ser du
en sten

stenen stiger fram
lyft mig in i din hand
jag är av jordens ådror
av himmelsljus
av stjärnstoff

du tager stenen i din hand
kastar stenen i havet

ringar blir
fler och fler

fler suddas ut av havets andning
ringarna
är en

ringen når stranden
finner fäste

allt vilket finner fäste förtätas
finner djup
finner tyngd
blir en kropp

därför söker cirkeln
ringarna
ringen sig till stranden

den är i sitt ursprung evig

hon nynnär
du måste våga se att du är kärlek
du måste våga säga jag är kärlek
jag frågar dig
vad sker då fingrar aldrig rör vid min hud

jag står med sten i handen
ser stenen sjunka

sporer flyga

ser dem flyga till öster väster söder norr
ljus sannhet värme hopp

sporer falla
stiger in i markhågn i hennes händer

och ändå föds vi
jag frågar dig
är det så att vi föds

stenmurkla stiger upp

stenen är en stenmurkla

sätt dig här jag önskar förtälja dig ting

i vandringar där bortom dalen
där bortom molnen
vandrade steg
stegen var förenade med allt
i allt

stegen blickade ned och såg spår
undrade vems spåren var
stegen frågade spåren men spåren förblev tysta

stegen såg ej sin kropp sin skepnad

så kom det sig att stegen sökte förtydliga sig själv

därigenom avskiljdes stegen från allt det stegen är

stegbärarna upplevde sig sakta alltmer vilsna
började längta till samtalen

i markers händer växa
växter
svampar

koka gryta koka

stegbärarna bar stegen
stegen var tyngder

de drack allehanda befrielserus
åter nådde de orden
de ord de alltid nått
utan
extas

allt högre flög de

resorna blev längre och längre
de byggde luftskepp
silverfåglar

fallskärmar

och många störtade
föll hårt

allt vilket faller stiger

ser du min hatt frågade murklan
stenmurklan
ser du min vita stam
ser du rötterna

ja, du undrar varför jag står här och förtäljer dig allt detta
vad har detta med ringar på vattnet och kärlek att göra
vi svampfolken har en kärna, en cellkärna, en verklig eller synlig kärna, ett centrum. minns du havet och
stenen du kastade, så är det. så har vi våra sporer vilka spridas, ringar på vattnet.
de där rötterna är spännande eller hur, du fann ordet hyfer och det är ju våra rottrådar, tunna sirliga hårstrån,
nåvälän det sägs att vi bygger skenvävnad med detta, det kallas plektenkym. ja, allt detta fann du för du
stack näsan i boken. men det är bra för med ens ser du det stora nätverket.
allt liv har en kärna ett centrum, då du vågar vara i detta centrum är du i balans och sänder ut vågor, du är en
seismometer, vågor av harmoni
och dessa är omstörtande i dessa mänskliga vandringar, synnerligen omstörtande, de vänder pannkakan
vilken lagts över ögonen. nåväl allt detta är en så kallad skenväv, den syns inte,
ändå är det varje väsens ursprung, varje väsens ljustankar, livstankar
den gudomliga planen
allt skapande liv är i denna så kallade osynliga värld, vilken är auraljuset
aurapulsen
hjärtgården
vilken är allförbunden, är samtidigt ringarna/ringen och ekrarna/stjärnvägarna
då hjulet snurrar upplöses detaljerna, hjulet blir en skimrandeväv
en skenväv
kan väsendet/livet inse att centrum/kärnan är i det andliga sänder väsendet ut vågor
vågor av eller med läkande ljus
eller helandeljus

så ser du ordet: plektenkym.
de där rötterna är spännande eller hur, du fann ordet hyfer och det är ju våra rottrådar, tunna sirliga hårstrån,
nåvälän det sägs att vi bygger skenvävnad med detta, det kallas plektenkym.
svampar stiger ur marker i sensommarens vandringar, i höstens händer
i de stunder då livet andas stigande samt fallande fukt
silverne droppar är synliga

silverne
strängar

så sluter jag cellon till mitt bröst
lägger stråken an

jag ser stråken
rådjursstigar
livets stigar
stråk

så sluter jag gitarren till mitt bröst
mina fingrar är plektrum
du är en seismometer

vågor
skenväv
osynligt är synligt
synligt är osynligt
i den stund du inser ditt centrum
din kärna

de där rötterna är spännande eller hur, du fann ordet hyfer och det är ju våra rottrådar, tunna sirliga hårstrån
hennes silverne hår böljar ut
sirliga hårstrån
alla strömmar är en
blodådror
kapillärer
artärer

så är det
nu har du vandrat ur havet
du har hållit en sten i handen

hon nynnär
du måste våga se att du är kärlek
du måste våga säga jag är kärlek
jag frågar dig
vad sker då fingrar aldrig rör vid min hud
och ändå föds vi
jag frågar dig

är det så att vi föds

kärleken är inte en tanke
jo den är en tanke
en gudomlig tanke
denna tanke är hjärtgården
är rosenlunden
är rosenbladen
är rosenvingar

de sökte extasen för att närmas nära i sin gjorda avskildhet
det är växter vilka är giftiga vid intagandet
belladonna är en av dem
vi kan ej nämna dem alla
de flesta av dessa växter är verkliga livräddare i avvägd dosering
om du handhar dem med okunskap är de dödliga gift
ser du det svarta bäret i belladonnan
det bäret är indigo
sylfer
eldväsen
fåglar kan äta detta bär
indigoljus vitt
indigo säger in dig gå
vad är kärlek
kanske
sylfisk
kanske eldväsen

vad sker då du för upp kärleken i huvudtanken
den blir liknande stenmurklan

beskådar du stenmurklans huvud är detta verkligen bruna hjärnvindlingar
stammen är vit och hyferna är där

många svampar vilka används i extatiskt hallucinogent syfte växer på stammar, skivlingar
en skivad värld skådar jag
en dissekerad värld
där alla delar är
åtskilda
avskilda

din kropp sitter ihop
skulle så inte vara fallet skulle du ha mycket svårt att hålla reda på alla delar samt upprätthålla balansen.
stenmurklan

vid tröskeln av insteget växer kärleksört
vad sker då fingrar aldrig rör vid min hud
då kärleken förs upp i tanken
i extasen steg de allt högre
de hade icke mer kontakt med rötterna
hyferna
sylferna
de miste balansen
de steg allt högre tills luften gick ur
de störtade till marken
har du mist fotfäste tag ett hopp
och upplev fötterna jordefästas, inkarneras.

ser du stenmurklan
den bruna hatten, den vita stammen ibland violettskimrande
se den bli en stensopp
en karl johan svamp
den har en rund hatt en halvcirkel
stammen är vit
nåväl
se hur den sjunker samman och blir en stenmurkla

så är det då kärleken förs in i hjärnvindlingarna blir den irrande i en labyrinth
i hjärtat är kärlekens ariadnetråd

hon nynnär
du måste våga se att du är kärlek
du måste våga säga jag är kärlek
jag frågar dig
vad sker då fingrar aldrig rör vid min hud

så vet du svaret

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten